

Lublin, 15.05.2018 r.

Ocena
dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego
oraz osiągnięcia habilitacyjnego dr Jana Urbana,
specjalisty geologa w Instytucie Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk
w Krakowie, w związku z wszczęciem przewodu habilitacyjnego

Recenzję wykonano na podstawie decyzji Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 29 marca 2018 r., o której zostałem poinformowany drogą pisemną przez Dziekana Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska, Uniwersytetu Wrocławskiego (pismo WNZKŚ.430.0009.2018.AP). Jej podstawę stanowiła analiza załączonych dokumentów, w tym zwłaszcza: (1) zbiór czterech artykułów (pliki pdf) stanowiących osiągnięcie naukowe (=habilitacyjne), o którym mowa w art. 16 ust. 2 Ustawy, (2) autoreferat z opisem celu naukowego oraz wyników osiągnięcia habilitacyjnego, a także informacjami o pozostałych osiągnięciach naukowych Habilitanta oraz zestawieniem informacji o jego dorobku dydaktycznym, współpracy naukowej i popularyzacji nauki, (3) wykaz opublikowanych prac naukowych.

Sylwetka Habilitanta

Dr Jan Urban jest absolwentem Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. W 1978 r. ukończył studia wyższe na Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym, broniąc pracę magisterską p.t.: „*Mineralizacja strefy utlenionej złoża w Ławecznie (Góry Świętokrzyskie)*”. Jego promotorem była doc. dr hab. inż. Ksenia Mochacka z AGH, zaś nieformalnym opiekunem prac terenowych - doc. dr inż. Zbigniew Rubinowski z Oddziału Świętokrzyskiego Instytutu Geologicznego. W tym samym roku Kandydat został zatrudniony na stanowisku geologa w Oddziale Świętokrzyskim Instytutu Geologicznego (obecnie Państwowy Instytut Geologiczny) w Kielcach. W instytucji tej przepracował ponad dekadę, przechodząc kolejne szczeble awansowe, od geologa (1978-1980), poprzez asystenta (1980-1985) do starszego asystenta (1985-1989). Okres ten w znaczący sposób rzutował na zainteresowania badawcze Kandydata, które w kolejnych latach znajdą swój wymiar publikacyjny oraz aplikacyjno-projektowy, zaś bogate doświadczenie i zebrane na jej bazie obserwacje terenowe staną się również podstawą do ubiegania się o kolejne stopnie awansu naukowego.

Krótko, w latach 1990-1991, Jan Urban pracował jako geolog kartograf w Przedsiębiorstwie Geologicznym w Krakowie. W 1991 r., został zatrudniony na etacie naukowo-technicznym w Instytucie Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk w Krakowie, z którym jest związany zawodowo do chwili obecnej (od 2011 r. jako specjalista geolog).

Stopień doktora nauk o Ziemi w zakresie geologii uzyskał w 2001 r. na Wydziale Nauk Geograficznych i Geologicznych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, na podstawie rozprawy pt. *"Kras kopalny trzonu paleozoicznego Gór Świętokrzyskich"*. Promotorem doktoratu był prof. dr hab. Jerzy Głazek.

Od początku kariery zawodowej zainteresowania naukowe Habilitanta koncentrowały się wokół szeroko rozumianej geologii i geomorfologii strukturalnej (głównie krasu węglanowego Gór Świętokrzyskich, krasu gipsowego Ponięcia oraz pseudokrasu polskich Karpat fliszowych), a także ochrony i waloryzacji dziedzictwa geologicznego Polski (głównie regionu świętokrzyskiego oraz Karpat). Oba te nurty badawcze, w nieco szerszym kontekście regionalnym, pogłębione o nowe wątki metodyczne, dominują również we współcześnie realizowanych badaniach Habilitanta. Jednym z zagadnień, które od kilku dekad, stanowi istotny nurt jego dociekań badawczych i znalazło ostatecznie swój wyraz w przedstawionym do oceny recenzenckiej osiągnięciu naukowym, jest problem morfogenezy i ewolucji świętokrzyskich skałek piaskowcowych.

Ocena osiągnięcia naukowego

Osiągnięcie naukowe (zgodne z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.), stanowiące podstawę do wszczęcia postępowania habilitacyjnego, stanowi zbiór czterech spójnych tematycznie publikacji naukowych, opatrzonych przez Habilitanta wspólnym tytułem *„Litologiczne, tektoniczne i egzogeniczne uwarunkowania rozwoju oraz ewolucji świętokrzyskich skałek piaskowcowych”*. Wszystkie artykuły składające się na osiągnięcie naukowe to oryginalne opracowania, w których wiodący wkład Kandydata jest niekwestionowany (w dwóch pracach jest jedynym autorem, w dwóch pozostałych – pierwszym autorem, z deklarowanym udziałem na poziomie 60-80%); zostały opublikowane w ostatnich trzech latach (sygnowane datami 2015-2017) w renomowanych periodykach branżowych o wysokim współczynniku wpływu (sumaryczny IF=11,174).

(1) Pierwsza z prac w zestawieniu osiągnięcia habilitacyjnego nosi tytuł *„The role of gravitational processes in shaping sandstone rock landforms in low mountains: Świętokrzyskie (Holy Cross) Mountains, central Poland”*. Została ona opublikowana w 2015 r. w *Zeitschrift für Geomorphologie*, No 59, Supplementband 1 (IF=1,103). W bardzo obszernej formie (45 stron, 18 rycin, 2 tabele), wyjątkowej jak na standardy wydawnicze obowiązujące w wysokoimpaktowanych czasopismach, szczegółowo przedstawione zostały zagadnienia dotyczące uwarunkowań procesów morfogenetycznych prowadzących do powstania form skałkowych w obszarze Gór Świętokrzyskich, określenia głównych

etapów ewolucyjnych, a także wskazania przypuszczalnych kierunków dalszego ich rozwoju. Poza bogatym ładunkiem merytorycznym (bazującym na doskonale udokumentowanych 40 stanowiskach badawczych), w istotny sposób wzbogacającym dotychczasową wiedzę z zakresu geomorfologii strukturalnej regionu świętokrzyskiego, ważną rolę odgrywa również strona formalna artykułu. Uwagę zwraca zwłaszcza przemyślany koncepcyjnie układ treści, niezwykle bogata szata graficzna, logiczny i spójny sposób prezentacji materiału faktograficznego oraz zdolność do syntetyzowania badanych zjawisk, odnoszenia ich do skali przestrzennej i czasowej, w tym także do rekonstrukcji zjawisk w wymiarze regionalnym.

(2) Drugi artykuł, zatytułowany „*Deep structures of slopes connected with sandstone crags in the upland area of the Świętokrzyskie (Holy Cross) Mountains, Central Poland*” został opublikowany w *Geomorphology*, No 246 z 2015 r. (IF=3,357). Jest to wieloautorskie opracowanie, z deklarowanym udziałem Habilitanta na poziomie 60% (w tym koncepcja badań, wybór stanowisk analityczno-pomiarowych, interpretacja merytoryczna wyników). Zaprezentowane w artykule wyniki badań głębokich struktur stokowych (rozpoznanych w oparciu o ERT), w powiązaniu ze szczegółowymi obserwacjami i pomiarami powierzchniowych elementów skalnych (prowadzonych *in situ* i *ex situ*), a także struktur i składu petrograficznego pokryw stokowych u podnóża form skałkowych, pozwoliły na określenie głównych grawitacyjnych procesów morfogenetycznych, odpowiedzialnych za odsłonięcie, a następnie transformację skałek regionu świętokrzyskiego. Uzyskane wyniki wskazują na trzy główne typy procesów, związanych z (a) rozwojem dużych struktur deformacyjnych w obrębie stoków, (b) przemieszczaniem bloków piaskowcowych po powierzchni stoku oraz (c) przebudową pokryw stokowych.

(3) Kolejna praca składająca się na osiągnięcie habilitacyjne, to opublikowana w *Geomorphology*, No 274 z 2016 r. (IF=3,357) „*The geological constraints of the development of sandstone landforms in Central Europe, a case study of the Świętokrzyskie (Holy Cross) Mountains, Poland*”. Habilitant jest jedynym autorem tego artykułu. Jest to szczegółowe studium geologiczno-geomorfologiczne, dotyczące oceny czynników litologiczno-tektonicznych (=cech strukturalnych i teksturalnych skał, ich właściwości litofacjalnych, cech mechanicznych oraz charakterystyk mezotektonicznych) na formowanie, kształt, przestrzenną dystrybucję oraz kierunki transformacji form skałkowych Gór Świętokrzyskich. Poza wartością merytoryczną, dającą podstawy do implementacji wyników na inne obszary o podobnych cechach geologiczno-morfologicznych w Europie, zwraca uwagę doskonała dokumentacja analityczno-faktograficzna, w tym statystyczna weryfikacja wstępnych hipotez badawczych.

(4) Ostatni w zestawieniu osiągnięcia naukowego artykuł, opublikowany współautorsko z M. Górnikiem, opatrzony został tytułem „*Some aspects of lithological and exogenic control of sandstone morphology, the Świętokrzyskie (Holy Cross) Mts. case study, Poland*”; ukazał się w *Geomorphology* No 295 z 2017 r. (IF=3,357). Deklarowany wkład Habilitanta określony został na 80%. Zgodnie z tytułem, zasadniczym celem opracowania była ocena roli czynników litologicznych oraz egzogenicznych w kształtowaniu mikrorzeźby powierzchni skalnych piaskowcowych form skałkowych w regionie świętokrzyskim. Ten

zakres badań uznać należy za komplementarny w stosunku do wyników prezentowanych we wcześniejszych opracowaniach, składających się na osiągnięcie habilitacyjne.

Uwzględniając wyniki wszystkich prac, ujętych w zestawieniu habilitacyjnym Kandydata, za główne, oryginalne osiągnięcie naukowe, będące efektem realizacji wiodącego tematu badawczego, uznać należy:

- (1) Określenie uwarunkowań geologicznych (litologiczno-strukturalnych, tektonicznych) oraz egzogenicznych rozwoju form skałkowych, bazujących na imponującym materiale dokumentacyjnym wszystkich form skałkowych obszaru świętokrzyskiego (80 szczególnie przebadanych form!).
- (2) Wykorzystanie złożonych procedur analityczno-pomiarowych (terenowych i laboratoryjnych) do realizacji postawionych celów badawczych, pozwalających na ilościową analizę statystyczną zebranego materiału dokumentacyjnego (=nowatorskie podejście do analizy uwarunkowań morfogenetycznych form skałkowych).
- (3) Wypracowanie modelu ewolucyjnego form skałkowych regionu świętokrzyskiego, dającego podstawę do implementacji w innych obszarach o relatywnie małym gradiencie topograficznym i zbliżonych cechach morfoklimatycznych.

Istotnym osiągnięciem badań Habilitanta w wymiarze szczegółowym, było ponadto:

- (a) Udowodnienie kompleksowości uwarunkowań geologicznych wyznaczających kierunki morfogenezy form skałkowych; nie pojedyncze cechy a zespoły powiązanych ze sobą cech egzogenicznych oraz litologiczno-strukturalnych, teksturalnych, mezo-tektonicznych i mikromorfologicznych decydują o rozwoju skałek, ich dystrybucji przestrzennej i kształcie.
- (b) Udokumentowanie występowania głębokich, mezoskalowych deformacji podłoża w obrębie stoków z formami skałkowymi oraz wskazanie mechanizmów ich powstania (geneza uwarunkowana jest dużą zmiennością litofacjalną podczwartorzędowego podłoża oraz czynnikami zewnętrznymi generującymi uplastycznienie osadów).
- (c) Odtworzenie mechanizmów grawitacyjnego transportu dużych bloków skalnych na słabo nachylonych powierzchniach stokowych oraz wskazanie głównych etapów ich przemieszczania.
- (d) Określenie wieku pokryw stokowych skalnych (na podstawie datowań OSL) u podnóża świętokrzyskich form skałkowych.
- (e) Określenie mechanizmów rozwoju mikrorzeźby typu plastra miodu na powierzchniach skalnych, zależnych od tempa i kierunków krążenia porowego wody w skale, stymulowanego przez litologię i czynniki zewnętrzne.

Należy w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że przedłożony przez Kandydata jako osiągnięcie naukowe – zbiór publikacji naukowych – jest merytorycznie homogeniczny, spójny wewnętrznie i logicznie ze sobą powiązany. Dotyczy on istotnego ze względów poznawczych, zagadnienia z pogranicza geologii i geomorfologii strukturalnej, nie mającego w tak kompleksowym oraz komplementarnym zakresie (przestrzennym, problemowym i metodycznym) wcześniejszych odniesień literaturowych. Imponujący jest

materiał dokumentacyjny, obejmujący wszystkie formy skałkowe na obszarze świętokrzyskim oraz towarzyszące im osady stokowe. W każdej z prac składających się na osiągnięcie habilitacyjne Kandydata zwraca uwagę jego dojrzałość warsztatowa i dociekliwość naukowa, podkreślona dbałością o właściwą dokumentację faktograficzną i ikonograficzną oraz właściwy dobór metod, często nowatorskich, do rozwiązywania postawionych celów badawczych, uwzględniających różną skalę odniesienia (mezo- oraz mikro-). W związku z powyższym stwierdzam, że osiągnięcie naukowe dr. Jana Urbana spełnia wymogi formalnoprawne określone w Ustawie o tytule naukowym i stopniach naukowych oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 r. (z późniejszymi zmianami) i dlatego może być podstawą do dalszych procedur w postępowaniu habilitacyjnym.

Ocena pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Głównymi obszarami zainteresowań naukowych Kandydata, poza tematyką badawczą zasygnalizowaną w pracach składających się na osiągnięcie habilitacyjne, są przede wszystkim zagadnienia szeroko rozumianej morfogenezy krasowej i pseudokrasowej, a zwłaszcza: (1) kras gipsowy na Ponidziu, (2) kras węglanowy Gór Świętokrzyskich, (3) jaskinie niekrasowe Karpat fliszowych, (4) pseudokras Niżu Polskiego, a także (5) ochrona i waloryzacja dziedzictwa geologicznego. W każdej z tych sfer aktywności badawczej, realizowanej równolegle od czasów ostatniego awansu naukowego, Habilitant ma wymierny dorobek publikacyjny (zarówno samodzielny, jak i współautorski), ale również bogaty rejestr ekspertyz, opinii i opracowań niepublikowanych, zlecanych przez różne instytucje publiczne.

(1) Zasadnicze efekty naukowe dr. Jana Urbana związane z badaniami krasu gipsowego Ponidzia to: (i) pełna inwentaryzacja form jaskiniowych; (ii) rekonstrukcja głównych etapów ewolucyjnych krasu Niecki Soleckiej, (iii) analiza porównawcza speleogenezy krasu gipsowego na obszarze Niecki Soleckiej i zachodniej Ukrainy.

(2) Za główne osiągnięcia naukowe Habilitanta w zakresie badań krasu węglanowego Gór Świętokrzyskich uznać należy: (i) opracowanie metodyki analizy ilościowego i przestrzennego występowania krasu na podstawie danych z otworów wiertniczych oraz (ii) zrekonstruowanie głównych etapów rozwoju krasu neogeńskiego w centralnej części regionu świętokrzyskiego oraz (iii) określenie litogenezy tzw. *kaszki kalcytowej* występującej w niektórych jaskiniach centralnej Europy, (iv) zrekonstruowanie warunków środowiskowych w późnoplejstoczeńsko-holoczeńskim etapie ewolucji systemu jaskiniowego Kadzielni.

(3) Najważniejsze rezultaty naukowe, związane z nurtem badawczym Kandydata poświęconym badaniom jaskiń niekrasowych Karpat fliszowych, to: (i) wyjaśnienie mechanizmów rozwoju, wieku oraz ewolucji jaskiń grawitacyjnych w Beskidach, (ii) wykorzystanie technik tomografii elektrooporowej ERT do analizy kontekstu genetycznego

osuwerk z dużymi jaskiniami grawitacyjnymi, (iii) wypracowanie morfogenetycznej i geomechanicznej klasyfikacji jaskiń grawitacyjnych.

(4) Dr Jan Urban jest jednym z pionierów badań speleogenetycznych pseudokrasu na Niżu Polskim. W tym zakresie, poza inwentaryzacją form jaskiniowych i skałkowych, udało mu się udowodnić grawitacyjną lub wietrzeniowo-grawitacyjną genezę większości form podziemnych.

Aktywność naukowa Kandydata obejmuje: (1) prace opublikowane w recenzowanych czasopismach naukowych, (2) monografiach naukowych i wydawnictwach zwartych, (3) materiałach konferencyjnych, (4) redakcje naukowe, (5) zaangażowanie w komitetach organizacyjnych międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych, (6) udział w konferencjach krajowych i zagranicznych, (7) realizację projektów badawczych, (8) recenzje publikacji naukowych, a także (9) ekspertyzy i inne opracowania zlecone.

(1-4) Na dorobek publikacyjny Habilitanta (wyłączając artykuły stanowiące osiągnięcie habilitacyjne) składa się 85 oryginalnych prac, w tym: 11 artykułów indeksowanych w JCR (sumaryczny IF=31,361), 42 artykuły w recenzowanych czasopismach naukowych (w tym 27 po uzyskaniu stopnia doktora), 15 monografii (redakcja, autorstwo lub współautorstwo), 17 rozdziałów w opracowaniach monograficznych oraz wydawnictwach zwartych. Dorobek ten uzupełniają dodatkowo abstrakty, streszczenia, notatki i komunikaty naukowe (łącznie 153 pozycje) oraz redakcje naukowe prac zbiorowych (12 pozycji). Są to prace z różnych okresów aktywności zawodowej Habilitanta, dokumentujące główne nurty jego zainteresowań badawczych. Większość publikacji wyróżnia się przejrzystą konstrukcją formalną, rzetelnym warsztatem metodycznym, dobrą podbudową merytoryczną i bogatą dokumentacją faktograficzną i ikonograficzną. Znaczna część artykułów naukowych to prace współautorskie, przy udziale Kandydata od 10 do 80%; stanowią one dowód na umiejętność prowadzenia przez niego badań w wieloosobowych zespołach badawczych. Nie brak jednak w jego dorobku również prac indywidualnych, świadczących z kolei o zdolności do samodzielnego inicjowania i rozwiązywania ważkich problemów naukowych. Aktualna liczba dokumentów uwzględnionych w bazie Web of Science (stan na 14.05.2018 r.) wynosi 18, przy 134 cytowaniach prac Habilitanta (z tego 117 bez autocytowań). Według bazy Scopus (stan na 14.05.2018 r.) analogiczne parametry bibliometryczne wynoszą: liczba rekordów/dokumentów - 35, liczba cytowań 212; wg WoS indeks Hirscha = 4, zaś wg bazy Scopus h-index=7.

(5-6) Ważnym elementem aktywności naukowej Kandydata jest również formalne i merytoryczne zaangażowanie w organizację krajowej i międzynarodowej współpracy badawczej. Od wielu lat jest on aktywnym członkiem kilku asocjacji naukowych, piastując w nich eksponowane stanowiska (od 2005 r. – member of the Executive Committee - The European Association for the Conservation of the Geological Heritage, od 2008 r. – president of Pseudokarst Commission UIS). Pośrednią konsekwencją tej aktywności jest również jego udział w komitetach organizacyjnych wielu konferencji naukowych (6 międzynarodowych i 13 krajowych). Poza formalnym zaangażowaniem w ich organizację, jest on również aktywnym uczestnikiem konferencji, zarówno tych o zasięgu międzynarodowym (42 konferencje), jak i krajowym (72 konferencje). W całym okresie

swojej pracy zawodowej Habilitant przedstawił na nich 87 referatów i zaprezentował 12 posterów.

(7) Część dorobku publikacyjnego dr. Jana Urbana, w tym artykuły składające się na jego osiągnięcie habilitacyjne, stanowią prace będące pokłosiem projektów badawczych. W latach 1998-2015 uczestniczył on w trzech projektach finansowanych przez Komitet Badań Naukowych oraz Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego; w jednym z nich pełnił funkcję kierownika (Projekt 2 P04E 049 29 MNiSW – *Litologiczne, tektoniczne i egzogeniczne uwarunkowania rozwoju oraz ewolucji świętokrzyskich skałek piaskowcowych*), w dwu pozostałych był głównym wykonawcą grantu.

(8-9) Miarą rozpoznawalności naukowej Habilitanta jest także częste powierzanie mu funkcji recenzenta przy ocenie specjalistycznych artykułów naukowych (27 recenzji w ostatnich 15 latach), innych wydawnictw i opracowań (11 recenzji) oraz projektów badawczych (dwukrotnie recenzował międzynarodowe granty badawcze). Dr Jan Urban jest również autorem ponad 40 ekspertyz, opinii lub opracowań (zlecanych głównie przez organy administracji państwowej lub służby ochrony przyrody), dotyczących inwentaryzacji, udostępnienia edukacyjnego i ochrony prawnej stanowisk geologicznych. Ponadto Habilitant jest członkiem kilku zespołów eksperckich (min. Regionalnej Rady Ochrony Przyrody Województwa Świętokrzyskiego, Rady Świętokrzyskiego Parku Narodowego, Rady Programowej Geoparku Kielce).

Za swoją dotychczasową działalność naukowo-badawczą dr Jan Urban był kilkakrotnie wyróżniany. Przed uzyskaniem stopnia doktora został uhonorowany: w 1980 r. - I Nagrodą Towarzystwa Przyjaciół Górnictwa, Hutnictwa i Przemysłu Staropolskiego (za rozprawę magisterską) oraz w 1984 r. - Nagrodą Zespołową Prezesa Centralnego Urzędu Geologii (za *Atlas geologiczno-surowcowy Gór Świętokrzyskich*). Po doktoracie został w 2008 r. uhonorowany Medalem im. dr inż. M. Markowicz-Łohinowicz II stopnia, przyznany przez Sekcję Speleologiczną Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika.

Na szczególne podkreślenie zasługuje dostrzeżenie aktywności organizacyjnej dr. Jana Urbana przez międzynarodowe gremia naukowe i uhonorowanie go w 2017 r. – *Certificate of Appreciation for great leadership to the UIS Pseudokarst Commission* – za kierowanie Komisją Pseudokrasową Międzynarodowej Unii Speleologicznej.

Podsumowując należy jednoznacznie stwierdzić, że ocena całokształtu dorobku naukowego dr Jana Urbana jest pozytywna. Spełnia ona wymagania formalne stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizacyjnego

Ze względu na specyfikę dotychczasowej pracy zawodowej habilitanta, w instytucjach nie prowadzących ustawowo kształcenia na poziomie wyższym, jego dorobek i doświadczenie w pracy dydaktycznej jest, ze zrozumiałych względów, relatywnie małe (w zestawieniu z kandydatami do stopnia doktora habilitowanego wywodzącymi się z uczelni wyższych).

Należy jednak podkreślić, że mimo tych obiektywnych ograniczeń, dr Jan Urban w swojej dotychczasowej karierze zawodowej, zwłaszcza w ostatniej dekadzie, jako pracownik IOP PAN, z powodzeniem realizował się jako dydaktyk. Prowadził on jako prace zlecone, różne formy zajęć (wykłady, ćwiczenia stacjonarne i terenowe) ze studentami różnych kierunków studiów (*ochrona środowiska, geografia, biologia*) i poziomów kształcenia (studia licencjackie, magisterskie doktorskie oraz podyplomowe), a także różnych uczelni (Uniwersytet Jagielloński, Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie) i instytutów naukowych (Instytut Botaniki PAN oraz Instytut Ochrony Przyrody PAN w Krakowie). Tematyka prowadzonych zajęć była zróżnicowana i obejmowała zagadnienia zarówno o charakterze ogólnym (m.in. *Podstawy geologii, Geologia, Geoturystyka*), jak i specjalistycznym (m.in. *Waloryzacja i ochrona konserwatorska przyrody nieożywionej w Polsce, Prawna ochrona przyrody nieożywionej w Polsce - działania praktyczne, Metodyka inwentaryzacji i waloryzacji geoturystycznej obiektów abiotycznych, Ochrona konserwatorska dziedzictwa geologicznego w Polsce, Motywy ochrony jaskiń i innych stanowisk krasowych w Polsce – teoria i praktyka, Tereny poeksploatacyjne jako potencjalne obiekty ochrony*). W obiegowej opinii wszystkie zajęcia dydaktyczne dr. Jana Urbana cieszyły się dużym uznaniem i zainteresowaniem studentów.

Na szczególne podkreślenie zasługuje ponadprzeciętna aktywność habilitanta na rzecz organizacji i popularyzacji nauki. Obejmuje ona kilka pól działalności, odnoszących się zarówno do (1) członkostwa w krajowych (Polskie Towarzystwo Geologiczne, Polskie Towarzystwo Przyrodników im. Kopernika - Sekcja Speleologiczna, Kieleckie Towarzystwo Naukowe) i międzynarodowych towarzystwach naukowych (ProGEO - The European Association for the Conservation of the Geological Heritage, Pseudokarst Commission UIS, European Cave Protection Commission, Workgroup FSE), (2) zaangażowania w prace komitetów organizacyjnych kilkunastu konferencji naukowych, zarówno krajowych jak i międzynarodowych, (3) publikacje popularyzujące naukę (autorstwo lub współautorstwo 7 monografii oraz 47 drobnych publikacji popularnonaukowych), a także (4) upowszechniania wiedzy geologicznej i geomorfologicznej w ramach zamawianych referatów naukowych (w autoreferacie Kandydat dokumentuje 7 wystąpień referatowych o charakterze naukowym lub popularnonaukowym). Do tego zestawienia dodać należy także inne formy popularyzacji nauki, których autorem, inicjatorem lub wykonawcą był dr Jan Urban: prelekcje w ramach Festiwalu Nauki, przewodnictwo wycieczek po ekspozycji geologicznej Muzeum Przyrodniczego w Krakowie, liczne wywiady prasowe i radiowe oraz informacje dla Polskiej Agencji Prasowej.

Konkludując stwierdzam, że zarówno działalność dydaktyczną, a zwłaszcza działalność organizacyjną dr. Jana Urbana należy ocenić pozytywnie.

Wniosek końcowy

Po zapoznaniu się z otrzymaną dokumentacją stwierdzam, że zarówno dorobek naukowy, jak i osiągnięcie habilitacyjne pt. „*Litologiczne, tektoniczne i egzogeniczne uwarunkowania rozwoju oraz ewolucji świętokrzyskich skałek piaskowcowych*”, spełniają wszystkie wymagania formalne oraz kryteria merytoryczne określone w Ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dn. 14.03.2003 r. (Dz. U. nr 65, poz. 595, z późniejszymi zmianami). Wobec powyższego rekomenduję Komisji Habilitacyjnej do sprawy przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Jana Urbana, powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych, dalsze prowadzenie postępowania habilitacyjnego.

Lublin, 15.05.2018 r.

